

گزارنده: دکتر سید حسن سادات ناصری

داستان ابوسعید حسن بن عبدالله مرزبانی سیر افی

(۵)

(سخنانی پیری و پارسایی)

سپس (ابو حیان توحیدی) گفت: «کسی را ندیدم که در حفظ سخنان
شیوای درباره پارسایی، از نثر و نظم، و آنچه درباره پیری و جوانی آمده است،
برتر از شیخ ما ابوسعید باشد؛ و این بدان روی است که وی بسیار دین دار و
پارسا و پرهیزگار و زاهد و خدا پرست و فروتن بود. در روز در قراءت قرآن و
خشوع روشی ویژه داشت و در شب در قیام و خصوص عالی، مدت چهل سال
درست روزهارا بروزه داری گذاشت». - (ابو حیان) گفت: «وبرای من ابو-
اسحق مدائنی گفت: «هرگز برا او خبری و یا سخنی که مشتمل بر یاد مرگ و گور
و برانگیخته شدن و پراکنندن و شماردن نیک و بد، و بهشت و دوزخ و نومید و بیم
و شکنجه دادن و کیفر کردن و کرفه و پاداشن وزلیفن (۱) و پوزش خواستن و دنیارا
نکوهیدن و دگر گون شدن اورا نسبت بفرزندانش نخواندم، مگر اینکه از آن

۱) زلیفن: تهدید کردن، انذار. - ناصرخسرو سرود:

کرده زلیفن خدایمان به قران در عذر بیفتاد از آنکه کرده زلیفن.

و بمعنی کیته وانتقام هم آمده است. - منوچهری رامت:

سیاست کردنش، بهتر سیاست زلیفن بستش، بهتر زلیفن.

و شاید که زلیفن در شعر منوچهری بمعنی به غلک بستن باشد، و این معنی با برداشت ما
متنااسب نیست.

بگریستن افتاد واز شنیدنش بفریاد آمد و چه بسا که روز و شبش را بر او تیره کرد
واز روشن خود درخوردن و آشامیدن دست باز کشید و برای ما از امثال آن
مطالبی انشاد و ایراد می فرمود که ما بهره مند می شدیم و باری می گرفتیم و آن را
بهره روز خود می ساختیم . روزی او را دیدم که این شعر را می خواند و
می گریست :

حنی الدهر من بعد استقامته ظهری
و دب البلى في كل عضو ومفصل
و من ذا الذي يقى سلماً على الدهر؟!
روزگار قامت راست مرا خمیده ساخت وزندگانی مرا تیره کرد .
ودرد ورنج بهمه اندامها و پیوندهای من راه یافت ، و کیست که در روزگار
تندرست بماند .؟!

(ابوحیان) گفت : « روزی یکی از بارانش را که نزد وی شرح الفصیح
ابن درستویه می خواند ، اندرزداد » :
« چنان باش که خلیل پور احمد گفت » : « آنچه را که در کتابهای نست ،
سرمایه خویش ساز و آنچه را که در سینه داری برای هزینه ساختن و بخشش کردن
اختصاص ده ». پژوهشگاه علوم اسلامی و مطالعات فرهنگی

(ابوحیان) گفت : « و برای ما خواند :
و ذی حيلة للشیب ظل يحوظه
يقرضه حيناً و حيناً ينيف
ومالطفت للشیب حيلة عالم
چه بسا کسی که برای موی سپید چاره می اندیشد و باآن می پردازد و گاه
آن را می چیند و گاهی می کند .

برای سفیدی موی چاره هیچ دانشمندی از مردم نیکو نیست ، ولی چاره
خود موی سفید نیکوتراست . - (هیچ دانشمندی چاره پیری نتواند ، و با حیلت
پیری بر نیاید) .

(دستوری در تلاش معاش)

ابو حیان گفت: «ابوالفتح قواس (کمانگر) با او از درازی روزگار بیکاری و ناروایی بازار و باز ایستادن کار وازدست رفتن مال و رقت حال و بسیاری وام و عیال و سبکسری کسودکان و بدرفتاری خانواده با او و کمی خشنودی آنها ازوی، و خواستشان آنچه را که بدان توانایی ندارد، شکایت کرد (و گفت که): میافتم و میخیزم و بهر دری میزنم تابرای خود و خانواده ام چیزی از دربایستشان را بدست آورم!»

مرzbانی باو گفت: «بخدای، آفریدگارت، مطمئن باش و کار خویش را بروزی دهنده خود بازگذار وازاداد و فریادت بکاه و در طلب روزی نیک بکوش و بدان که دربرابر چشم و گوش خدایی، همانا روزی ترا بعهده گرفته است و از جایی که گمان آن را نمی داری بتو می رسد (۱). و برای تو و خانواده ات نان خورششان را برخویش دربایست شمرده است، از آنجاکه بدان چشم - داشت نداری، بطور وظیفه همی رساند. بر حسب اعتمادی که بخداداری نکوبی یاری و مدد کاری همی بینی و باندازه گشتن از خدابسوی خاق سختی نیازمندی و خرج همی کشی». و چکامه زیر را برخواند و گفت: «یکی از شعرای محدثین راست:

یاطالب الرزق ان الرزق فی طلبك	لایملکنک لاحرص ولا تعب
والرزق يأتي وان اقللت من تعبك	ان تخف اسباب هذا الرزق عنك فكم
فیسلماك ولاتدری الى عطبك	بل ان تكن في اعز العز ذا أرب
للرزق من سبب يغريك عن سبيك	
فلا ي肯 زاد من لم تبل من اربك	

(۱) اشاره است به آیة شریفه ۳ سوره ۶۵ (الطلاق) «..... من کان یؤمن بالله و یوم الاخر و من یتق الله يجعل له مخرج ویرزقه من حيث لا یحتسب».

لاتعرضن لزاد لست تملکه
واقفع بزادك أو فاصبر على سبك
ولست تحمد أن تعزى الى نشب
اذا عزبت الى بخل على شبک
هہب جاھل القوم غرته جھالته
أليست ذا داھب ، فاعمل على أدبك ؟!
لاتکلين على عرض الكرام تعش
والكلب أحسن حالاً منك في كلبك
ولا تعب عرض من في عرضه جرب
وانما الناس في الدنيا ذو ورتب
فانهض الى الرتبة العلياء من رتبك
اى جوينده روزی ، همانا روزی در جستجوی تست و روزی همی آید ،
اگرچه تو از رنج خویش بکاهی .

مبادا آز ورنج مالک تو گردند که ترا تسایم نابودی و هلاک خواهند کرد ،
در حالی که ندانی و متوجه نباشی .

اگر اسباب این روزی از تو پنهان شود ، چه بسا روزی را سبیی است
که تورا ازو سیله بی که انگیخته بی بی نیاز میکند .

بلکه اگر تو در ارجمندترین عزت ها باشی ، و نیازمندی و احتیاجی ترا روی گهد ،
تو شه کسی را که نیاز موده بی چشم مدار .

بتوشه بی که از آن تو نیست ، دست میاز و بزاد خویش بساز یا بو گرسنگی
شکیبای باش .

اگر تو بخواسته و مالی منسوب شوی که موجب منسوب گشتن بزفتی
باشد ، ستوده نخواهی بود .

گمان کن که نادان خاندان و قوم را نادانی وی فریفتار کرده است ،
آیا تو داری ادب نیستی ؟ پس به ادب خویش کار کن !

برآبروی بزرگان میاویز و سگ خویی مکن ، چه در این صورت چنان
زندگانی کنی که سگ از تو نیکو حلال تر باشد !

در ناموس و آبروی کسی که در عرضش علی است ، عیب جویی مکن ،
مگر هنگامی که خود با عرض و ناموس و از نقصان و عیب پاک باشی .

و همانا که مردمان در گیتی دارندۀ مراتبند ، پس بسوی برترین پایگاه‌ها از مراتب خویش آهنگ کن» .

(سیوت و آین دانش پژوهان)

ابوحیان گفت : «علی بن مستیر بمجلس ابوسعید آمد و شد داشت . واو نوۀ دختری قطب (نحوی) بود . و ابوسعید وی را به تقدیم بربسیاری ازیاران خویش می‌شناخت ، واو را نرم‌خوبی و نیک رفتاری و شیرین گفتاری و تنگ‌دستی ذلت آور و سختی آشکار و بدی حال و آشتفتگی کار و زندگانی تنگ و بسیاری زن و فرزند و مخارج با سرور دل و خویشتن داری و گشاده رویی و شادکامی توأم بود .

روزی دیوان مرقس را بر ابوسعید بخواند و نوشته وی را بر آن بگرفت و بیاز گشت از نزد او شتاب کرد . بوسعیدش گفت : «رأی کجا داری ؟» . - گفت : «برای نیکو ساختن کار زن و فرزند میروم ، تاینکه چاره جویی کنم و حیله‌یی بیان‌گیزم» . - ابوسعید در حق او بروزی و فراوانی ویاری گری و بی‌نیازی در معاش دعا کرد ؛ و او با این حال لبی خندان و چشمی درخشنان است . پس همین که رفت ، ما به ابوسعید گفیم : «این مرد ، با آن‌همه بدبهختی و رنجی که دارد ، اثر اندوهی در چهره‌اش دیده نمی‌شود ؟! و غم‌ش آن مقدار شدت نمی‌یابد که بردفع آن توانایی نداشته باشد» ؟! - یکی از ایشان روی کردو گفت : «شیخا وی را در پس این حال چیزی است که از ما نهفته میدارد و آن را از ما در هم می‌پیچد» ؟! - ابوسعید گفت : «مطلوب را چنین نمی‌پندارم ، ولی وی مردی خودمند است ، و خودمند براندوه و غم خویش برتری می‌یابد و آن‌هارای خرد و دانش خود در هم می‌شکند ؛ برخلاف نادان که غم و اندوه‌ش سخت می‌شود و اثر آن بر خسارش پدیدار می‌گردد و بواسطه نادانی بردفع آن توانا یست ». پس این (سخن) را نیکو یافتیم و یادداشت کردیم ». (مانده دارد)